

Bidstond 1 Korintiërs 4: 11-20

In het voorgaande gedeelte heeft Paulus zich sterk afgezet tegen de mensen in de gemeente die hoog van de toren blazen. Er zijn gemeenteleden die zichzelf wijs, sterk en gewichtig voelen. Ze paraderen in hun christen zijn. Ze gedroegen zich als koningen. Daar tegenover heeft Paulus het christenleven vergeleken met het leven van een ten dode gedoemde. Dat zijn gevangenen die achter een Romeins veldheer aan moeten lopen op de triomftocht als het leger een stad binnenkomt. Meestal eindigde het leven van deze ten dode gedoemden in de arena.

Vanaf het 11^e vers gaat Paulus nog even verder met het schetsen van de situatie waarin hij en de andere apostelen verkeren. Tot op het huidige moment lijden zij honger en dorst, lopen ze er schamel gekleed bij, krijgen telkens een pak rammel en leven zonder vast dak boven het hoofd. Dat is inderdaad niet het comfortabele leventje dat koningen leiden. Het lijkt er niet op.

En hoe verdragen de apostelen dat? Hoe verwerken ze dat? Dragen ze het al zuchtend en klagend?

Nee, zegt Paulus. Als we uitgescholden worden, reageren we erop door te zegenen. Als we vervolgd worden, accepteren we dat. Als er kwaad over ons gesproken wordt, reageren we daar niet fel en verontwaardigd op, maar met een vriendelijk vermaan en met voorbede. In één woord: we worden behandeld als uitvaagsel, als afval, als het uitschot van de maatschappij, maar reageren daarop zoals Jezus heeft gezegd: zegent wie u vervolgen en bidt voor degenen die u smadelijk behandelen (Luk.6:28). Deze houding is precies het tegenovergestelde van de manier waarop de Korintiërs zich opstelden.

Maar we moeten goed begrijpen dat Paulus door dit aan te tonen er niet op uit is om het de Korintiërs even lekker in te wrijven.

Nee, de Korintiërs zijn Paulus' geliefde kinderen. Hij wil ze niet beschaamd maken (14). Maar als je je kinderen de verkeerde kant uit ziet gaan, wil je hen graag op de goede weg terug brengen. Dat is Paulus' bedoeling! Hij zegt: ga niet verder op de weg die jullie zijn ingeslagen. Neem een voorbeeld aan ons, apostelen. Dat is de houding die Christus van ons vraagt.

En dat geldt niet minder voor ons!

Wij leven in een tijd waarin het opkomen voor jezelf, het op je rechten staan, assertief zijn, het agressief reageren op iedereen die je iets in de weg legt, als normaal wordt gezien. Het wordt zelfs aangeprezen.

Misschien is het wel een goede oefening om onszelf eens te spiegelen aan de houding van de apostelen zoals Paulus dat tekent. En als we constateren dat onze houding nogal anders is, dan weten we wat we moeten doen. Veranderen....., ...omkeren, ...bekeren van deze verkeerde weg.

In de gemeente van Korinte zijn verschillende predikers die het woord gebracht hebben. Paulus noemt deze predikers opvoeders. Opvoeders waren in de Bijbelse tijd slaven die belast werden met de opvoeding van de kinderen van hun meester. En uiteraard deden de meeste opvoeders dat met de beste bedoelingen. Maar de betrokkenheid van zo'n opvoeder is toch anders dan de betrokkenheid van de vader van de kinderen. Die kinderen zijn het eigen vlees en bloed van de vader.

Daarmee vergelijkt Paulus nu zijn relatie met de Korintiërs. Natuurlijk hebben al die predikers hun best gedaan, maar jullie zijn mijn geestelijke kinderen. Ik ben jullie geestelijke vader. Ik heb jullie tot Christus mogen leiden. En het is op grond van die bijzondere relatie dat Paulus de gemeente vermaant.

En om de gemeente weer op het juiste spoor te brengen heeft Paulus Timotheüs naar Korinte gestuurd. Paulus heeft het volste vertrouwen in Timotheüs. Hij noemt hem een geliefd en trouw kind in de Here. De gemeente kan er van op aan dat wat Timotheüs leert over de christelijke levenswandel overeenkomt met dat wat Paulus leert.

En natuurlijk zullen er ook nu wel weer mensen zijn die dit verkeerd uitleggen. Zij zullen beweren dat Paulus Timotheüs stuurt omdat hij zelf niet wil komen. Dat is typisch een uiting van opgeblazenheid. Wie opgeblazen is vraagt niet naar iemands werkelijke bedoelingen. Hij verklaart en interpreteert de woorden en daden van iemand vanuit de eigen vooropgezette mening, zonder ook maar enige moeite te doen na te gaan of dat wel klopt met de werkelijkheid.

Dat is een kwaad dat ontzaglijk veel voorkomt. Wie zien iemand iets doen of horen iemand iets zeggen en meteen hebben we ons oordeel klaar en stoppen we hem in een vakje, waar hij nooit meer uitkomt.

En ik denk dat nog steeds vaak zo over kerkenraadsleden en voorgangers gesproken wordt. Dat is wat Paulus gebeurde in Korinte. Die Paulus, zeiden ze daar, komt niet. Hij vertikt het gewoon om te komen. Kijk maar. Hij schuift het af op Timotheüs.

Wie zo denkt is opgeblazen. Hij denkt dat hij weet hoe de vork in de steel zit, maar in werkelijkheid zit hij er helemaal naast. Het is niet waar, dat Paulus niet naar Korinthe wil komen. Hij heeft die bedoeling wel degelijk. Binnenkort zelfs. Uiteraard als de Heer de mogelijkheden daarvoor geeft (19). En dan, als hij is aangekomen, zal hij er achter komen wat die opgeblazenen voorstellen. Dan zal zichtbaar worden of zij alleen maar een grote mond hebben, of dat er ook echt iets van hen uitgaat dat de gemeente en het geloofsleven van de mensen opbouwt.

Want daar gaat het uiteindelijk om. Het is zo makkelijk om met grote woorden te smijten. Maar grote woorden werken niets uit. Een levenswandel naar de stijl van Gods Koninkrijk wordt niet tot stand gebracht door de grote woorden van mensen maar door de kracht van de Heilige Geest. Daar komt het op aan.

Wanneer zal blijken, als Paulus in Korinte komt, dat de mensen zich hebben laten meeslepen door de grote woorden van de opgeblazenen, dan zal zijn bezoek geen prettig karakter krijgen. Dan zal hij stevig moeten optreden. Maar dat hebben de Korintiërs zelf in de hand. Zij mogen het zeggen. Paulus keert hier terug naar de vader-kind relatie. Hoe willen jullie dat ik kom? Als een strenge vader, die als het moet z'n zoon met een stok tuchtigt. De spreukendichter zei het al: wie de roede spaart, haat zijn zoon (Spr. 13:24), of in liefde, in een geest van zachtmoedigheid. Dat laatste verdient natuurlijk de voorkeur, maar als het moet zal Paulus streng optreden. Hij zal niet toelaten dat gemeente schipbreuk lijdt door het optreden van mensen met een grote mond, daarvoor gaat de gemeente hem teveel aan het hart. Of misschien moet ik het nog scherper zeggen: daarvoor gaat de Here Jezus hem teveel aan het hart. Want het werk dat Christus in Korinte is begonnen, mag door niemand kapot gemaakt worden!

AMEN